pohybovat a kde překročíme hranice. Tamóžnyju bumážku už umíme nazpaměť a poplatek za přejetí mostu z lodě na pevninu nás nerozházel. Jen jsme se do Turkmenistánu těšili na levný benzín (který tu opravdu stojí 4,50,-kč/1km), ale zato jsme zaplatili silniční taxi za ujeté kilometry v celkové výši 150,-dolarů.

Po nočním úřadování jsme vyjeli ráno z přístavu mírně vyhoukaní a úsměvy policie, která na nás přátelsky mávala na ulici, jsme po dosavadních zkušenostech brali jako ironii. Za vlády samotného Turkmenbašiho v zemi vládl krutý diktátorský režim a v dnešní době, kdy křeslo převzal za záhadných okolností jeho stranický kolega a osobní zubař v jedné osobě, polevily a byly úplně zrušeny některé absurdity, které si samotný TB vymyslel. Jednou z administrativ, kterým jsme se díky tomu vyhnuly, byly pravidelné silniční kontroly. Policie nás paradoxně nekontrolovala vůbec a jen jediný příslušník zákona v poušti, kterému zapomněli říct, že je cosi jinak, po nás půl hodiny vyžadoval jakýsi vyplněný seznam našich projetých stanovišť.

Peníze lze sehnat doposud pouze na černém trhu. Buď nás místní navedli na pravé místečko, kde se valuty nacházely (třetí vesnice první magazín vpravo) nebo jsme se prodírali bazarem a hledali mezi melouny muže s igelitkou.

Život zde stále není jednoduchý, ale informace o tom, jak se skutečně žije, jsme se dozvěděli vždy jen po kouskách. Po celou dobu jsme však potkávali lidi, kteří byli opravdu milí a po celých těch krátkých pět dní, které jsme na tranzit získali, jsme se s nimi cítili dobře. Poprvé jsme neměli obavy s přespáním v přírodě (po dva večery jsme u vody, kam nás vedro alespoň na

večer vyhnalo, natrefili na rybáře, kteří nás buď ráno pohostili úlovkem nebo nás se svým hlídacím psem střežili před nástrahami okolí, a každý večer jsme dostali pozvání k jejich stolu (naučili jsme se motat pelmeně v kuchyni motorestu v poušti nebo jsme hodovali, spali a veselili se v domě bohatého kupce).

Turkmenistán je nejteplejší země střední Asie a průměrná letní teplota stoupá ke 40C, v poušti jsme naměřili i více. To už se nám přehříval osobní ventilek a Šuplík bez klimatizace poskytoval jen slabé osvěžení uhánějícím vzduchem (Šuplík víc jak 80km/hod nejede :]…). Bublající horkou krev jsme potom chladili ve vynikajících smetanových zmrzlinách, studených limonádách nebo namražených vodách. Protože se přes den nic jiného „jíst“ nedalo, večer jsme si připadali jako sladké včeličky.

Bohatá historie země a zachovalé pozůstatky původního města Hedvábné stezky, Merv, nás lákaly k turistickému výletu, ale protože bychom museli taxíkem (Šuplík neměl tuto zajížďku uvedenou ve svém itineráři) 400km do pouště a mezi rozvalinami bychom jistě umřeli vedrem, rozhodli jsme se jen k návštěvě Ašgabatu a přejezdu pouští Karakum severně do starého Urgenče.